ΤΑ ΠΙΟ ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Τό ἑξῆς νοστιμώτατον ἀνέκδοτον ἀναφέρεται σχετικῶς μὲ τὸν Αὐτοκράτορα τῆς Αὐστρίας Ἰωσήφ Β'. Κάποτε, ντυμένος ἐντελῶς ἁπλᾶ ἰδιωτικὰ ροῦχα βγῆκε περίπατο στὰ περίχωρα τῆς Βιέννης, μ' ἕνα ἁμαξάκι, τὸ ὁποῖον εἶχε μονάχα δυὸ θέσεις. Ἔξαφνα ἔπιασε ραγδαιοτάτη βροχὴ καὶ ὁ Αὐτοκράτωρ εὑρέθηκε στὴν ἀνάγκη νὰ γυρίσῃ στὴν πόλη. Ἦταν μακρυὰ ἀκόμη. ὅταν κάποιος λοχίας ποὺ πήγαινε πεζὸς καὶ βρεχόμενος, τοῦ ἔκαμε νόημα νὰ σταματήσῃ. Ὁ Αὐτοκράτωρ διέταξε τὸν ἁμαξᾶ καὶ ἀνεχαίτισε τὸ ἄλογο.

— Κύριε, εἶπε ὁ λοχίας ψτάνοντας λαχανιασμένος, μήπως θὰ τὸ θεωρούσατε ἀδικαιοσύνη μου νὰ σᾶς ζητήσω μιὰ θέσιη στὸ ἁμάξι σας, γιὰ νὰ σώσω τὴ στολή μου. τὴν ὁποίαν μόλις σήμερα φόρεσα ;

— Ἂς σώσουμε λοιπὸν τὴ στολή σας, γενναῖε μου. εἶπε ὁ Ἰωσήφ. Ὁρίστε, κάθησε. Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι ;

— Ἀπὸ τοῦ ἐπισκόπου τῶν δασῶν τοῦ Αὐτοκράτορος, κύριε, ἀπάντησε ὁ λοχίας, ὅπου μοῦ προσέφεραν ἕνα θαυμασιώτατο γεῦμα.

— Καὶ τί καλὰ φάγατε ; ρώτησε ὁ Ἰωσήφ.

— Ἐδῶ σᾶς θέλω... Γιὰ βρέστε το...

— Ποῦ νὰ ξέρω... Μήπως φάγατε λάχανο κουρσί ;

— Κάτι πολὺ καλύτερο, κύριε.

— Μήπως φάγατε γλῶσσα μοσχαριοῦ ;

— Καλέ, τί λέτε ; Κάτι πολὺ ἀνώτερο ἀπ' αὐτό.

— Ὦ ! μὰ τὴν πίστι μου, μοῦ εἶνε ἀδύνατο πειὰ νὰ μαντέψω, εἶπε ὁ Ἰωσήφ.

— Λοιπὸν ἐφάγαμε ἕνα φασιανό, τὸν ὁποῖον ἐσκότωσα ἐγὼ στὸ δάσος τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος !. φώναξε ἐνθουσιασμένος ὁ λοχίας.

Ὅταν ἐπλησίαζαν πειὰ στὴν πόλι, ὁ λοχίας ἠθέλησε νὰ μάθῃ ποιὸς ἦταν ὁ κύριος, ποὺ τοῦ ἔκανε τὴν καλωσύνη νὰ τὸν πάρῃ στὸ ἁμάξι του.

— Τώρα λοιπὸν τοῦ εἶπε ὁ Αὐτοκράτωρ, νὰ βρῆς κ' ἐσὺ ποιὸς εἶμαι ἐγώ.

— Φαίνεσθε στρατιωτικός, κύριε. Μήπως εἶσθε ὑπολοχαγός ;

— Ἄ ! κάτι παραπάνω, πολὺ παραπάνω.

— Λοχαγός ; Ταγματάρχης ;

— Εἶσαι μακρυὰ ἀκόμα.

— Πῶς ! Μήπως εἶσθε Στρατάρχης ;

— Πολὺ περισσότερο, εἶπε ὁ Ἰωσήφ.

— Ἄ ! Θεέ μου, μουρμούρισε ὁ φτωχὸς λοχίας. εἶσθε ὁ Αὐτοκράτωρ ;

— Ὁ ἴδιος, ἀπάντησε ὁ Ἰωσήφ.

Ὁ λοχίας τρέμοντας καὶ ψελλίζοντας χίλιες συγγνώμες, ζητησε νὰ κατεβῇ, ἀλλὰ ὁ Αὐτοκράτωρ τὸν διέταξε νὰ καθήσῃ.

— Ἀφοῦ σοῦ προσέφερα, τοῦ εἶπε, γεῦμα μὲ φασιανό, πρέπει νὰ σὲ πάω καὶ μὲ τὸ ἁμάξι μου στὸ σπίτι σου.

Καὶ τὸν πῆγε !..

τὴν περίστασιν ταύτην, ὥστε οὐδόλως διστάζω ν' ἀναδεχθῶ τὴν εὐθύνην τῆς δαπάνης τῶν δραχμῶν 415.000, τὰς ὁποίας ἡ Βουλὴ δύναται, ἐὰν θέλῃ, νὰ ρίψῃ εἰς βάρος μου». Καὶ ἡ Βουλή, μὲ ψήφους 77 ἐνέκρινε τὴν ἐνέργειαν τοῦ Ὑπουργοῦ.

Ὅταν ὅμως τὸ Νομοσχέδιον εἰσήχθη, γιὰ νὰ ἐπικυρωθῆ καὶ στὴ Γερουσία, ὁ ἀντίπαλος τοῦ Προβελεγγίου Χρησείδης ὑπέβαλε τὴν ἀκόλουθη πρότασι :

«Ἡ Γερουσία, ἀκούσασα τὰ λεχθέντα ὑπό τε τοῦ Ὑπουργοῦ κῶν Ἐσωτερικῶν καὶ τινων τῶν κ.κ. Γεροουσιαστῶν, ἀναγνωρίζει ὅτι ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως τοῦ ἠλεκτρικοῦ σύρματος ἐνήργησε τὸ Ὑπουργεῖον καθ' ὑπέρβασιν καθήκοντος καὶ παρανόμως».

Ἡ πρότασις ὅμως ἀπορρίφθη διὰ ψήφων 21 κατὰ 15 καὶ ἔτσι ὁ Ὑπουργὸς ἐσώθη καὶ μαζύ του ὁ Τηλέγραφος.

Ἡ νέα ἐφεύρεσις ἐπροκάλεσε ζωηρὰν συγκίνησιν στὴν Ἑλλάδα. Οἱ ἀφελεῖς Ἕλληνες τοῦ 1859 ἐμαζεύοντο γύρω ἀπὸ τοὺς τηλεγραφικοὺς στύλους καὶ ἔχασκαν, ἀδυνατοῦντες νὰ ἐννοήσουν οἱ περισσότεροι πῶς περνοῦν ἡ εἰδήσεις μέσα ἀπὸ τὸ τηλεγραφικὸ σύρμα. Καὶ οἱ πιὸ *«γραμματιζούμενοι»* ἐξηγοῦσαν τὸ πρᾶγμα ἔτσι: «Πάτ ἐδῶ, χαμπέρι στὴν Ἀθήνα !... Πάτ ἐκεῖ χαμπέρι στὴ Σύρο !...» Ἐκεῖνοι ποὺ ἐκηρύχθηκαν, ἀπὸ μιᾶς ἀρχῆς, ἐχθροὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ τηλεγράφου ἦσαν οἱ λησταί, οἱ φυγόδικοι καὶ τὰ λοιπὰ κακοποιὰ στοιχεῖα τοῦ βουνοῦ καὶ τοῦ λόγγου, στοὺς ὁποίους δὲν ἐσύμφερε βέβαια ἡ ἠλεκτρικὴ συνεννόησις τῶν κατοδικτικῶν ἀρχῶν. Ἔκοβαν λοιπὸν τὰ σύρματα, τὰ ὁποῖα ἔκοβαν ἐπίσης καὶ πολλοὶ χωρικοί, ἀπὸ... δεισιδαιμονίαν αὐτοί ! Ἀλλὰ μὲ τὸν καιρὸ ἡ νέα ἐφεύρεση ἐπεβλήθη καὶ ὁ τηλέγραφος ἐξυπηρέτησε τὶς δημόσιες καὶ ἰδιωτικὲς ἀνάγκες τοῦ τόπου, καὶ θὰ ζήσῃ ἀκόμη μέχρις ὅτου παραδώσῃ τὴ θέσι του στὸ παιδί του : τὸν Ἀσύρματο !...

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟΝ ΑΛΛΟ ΚΟΣΜΟ

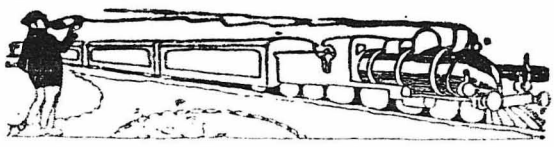

ΣΟΥΡΑΤΗ Η ΧΩΡΑ ΤΩΝ...ΚΟΡΕΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΨΥΛΛΩΝ !

Οἱ πιὸ ζωόφιλοι ἄνθρωποι τοῦ κόσμου Νοσοκομεῖα μὲ ὅλα τὰ μέσα καὶ τὰ κουφὲρ στὰ ὁποῖα νοσηλεύονται τὰ ζῶα !.. Μεγάλες περιποιήσεις στὰ τετράποδα. Τὸ ἀναρρωτήριο τῶν ψύλλων, τῶν κορέων καὶ τῶν ψειρῶν. Πῶς τρέφουν τὰ αἱμοδιψῆ αὐτὰ ζωῦφια. Φτωχοὶ ποὺ νοικιάζονται γιὰ νὰ τοὺς φᾶνε οἱ ψύλλοι !... Φρίξον ἥλιε !..

Ὑπάρχουν λαοί, τοὺς ὁποίους ἡμεῖς οἱ λεγόμενοι «πολιτισμένοι», κατατάσσουμε στὴν τάξη τῶν βαρβάρων καὶ ὅμως σὲ μερικὰ ζητήματα, ὅπως π. χ. στὸ ζήτημα τῆς φιλανθρωπίας καὶ τῆς ἀγάπης πρὸς τὰ ζῶα, ἔχουν φθάσει σὲ τέτοιο σημεῖο πολιτισμοῦ, ποὺ οὔτε τὸ ὀνειρεύθηκαν οἱ πιὸ μορφωμένοι λαοὶ τῆς Εὐρώπης.

Στὴ Σουράτη, μιὰ ἀπὸ τὶς ἐμπορικώτερες πόλεις τῶν Ἰνδιῶν, ὑπάρχουν καὶ λειτουργοῦν ἀπὸ αἰώνων πολλῶν νοσοκομεῖα μὲ ὅλα τὰ θεραπευτικὰ μέσα καὶ τὰ κουφόρ, ὄχι μόνον γιὰ τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὰ ζῶα καὶ τὰ ἔντομα ἀκόμη.

Στὰ νοσοκομεῖα αὐτὰ τῶν ζώων εἰσάγονται καὶ θεραπεύονται ὅλα τὰ ἄρρωστα, ἢ ἀνάπηρα ζῶα : βάδια, μουλάρια, ἄλογα, γαϊδούρια, σκύλοι, γάτες κλπ. Ὁ ἰδιοκτήτης βαδιοῦ, ἀλόγου ἢ οἱουδήποτε ἄλλου κατοικιδίου, τὸ ὁποῖον ἀρρώστησε, ἢ κατέστη ἀνάπηρον, ὑποχρεοῦται ἀπὸ τὸν νόμον νὰ τὸ παρουσιάσῃ γιὰ νὰ εἰσαχθῆ στὸ νοσοκομεῖο. Ἂν εἶνε φτωχὸς καὶ δὲν ἔχει νὰ καταβάλῃ τὰ ἔξοδα τῆς νοσηλείας, τὰ ἀναλαμβάνει τὸ νοσοκομεῖο, τό ὁποῖον πάντοτε φροντίζουν νὰ πλουτίζουν μὲ διάφορες χρηματικὲς δωρεὲς οἱ πλούσιοι τοῦ τόπου. Στὸ νοσοκομεῖο τῶν ζώων εἰσάγονται ἐπίσης καὶ τὰ ζῶα, τὰ ὁποῖα λόγῳ τῆς προχωρημένης ἡλικίας των εἶνε ἀνίκανα πλέον νὰ ἐξυπηρετήσουν τὸν κύριό τους.

Ἂν κανένας ἀπὸ τοὺς κατοίκους τῆς Σουράτης πληροφορηθῆ ὅτι κάποιο ζῶο στὰ περίχωρα ἀρρώστησε ἢ ἐπληγώθηκε ἕνα ζῶον, τὸ ὁποῖον ὁ κύριός του δὲν σπεύδει νὰ εἰσαγάγῃ στὸ νοσοκομεῖο, τρέχει ἀμέσως καὶ τὸ ἀγοράζει ὅσο καὶ ὅσο καὶ τὸ εἰσάγει ὁ ἴδιος.

Ἀλλὰ ἡ ζωοφιλία τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν ἔχει καὶ μερικὲς ὑπερβολές, ποὺ ἐγγίζουν τὰ ὅρια τοῦ κωμικοῦ καὶ τοῦ γελοίου. Διότι ἐκτὸς ἀπὸ τὰ νοσοκομεῖα τῶν χρησίμων ζώων, ποὺ τόσο ἐξυπηρετοῦν τὸν ἄνθρωπο, ὑπάρχει ἐκεῖ καὶ ἕνα ἀναρρωτήριο τῶν πιὸ βλαβερῶν καὶ συχαμερῶν ζωυφίων, τῶν ψύλλων, τῶν κορέων καὶ τῶν ψειρῶν !

Ἐπειδὴ φυσικὰ καθένας καταστρέφει καὶ ἐξαφανίζει τὰ ἐνοχλητικώτατα καὶ ἐπιβλαβέστατα αὐτὰ ζωῦφια, οἱ προύχοντες τῆς Σουράτης ἔχουν διορίσει εἰδικοὺς νοσοκόμους, οἱ ὁποῖοι φροντίζουν γιὰ τὴν... περισυλλογή τους, καταβάλλοντες πολλὲς φορὲς γενναῖα ποσὰ στοὺς κατόχους των !

Ἀλλ' ἡ ψειρος, οἱ κορέοι καὶ οἱ ψύλλοι, εἰσαγόμενοι στὸ ἀναρρωτήριό τους ἔχουν φυσικὰ καὶ ἀνάγκην τροφῆς. Οἱ καλοὶ ἄνθρωποι τῆς Σουράτης ἔχουν προνοήσει καὶ γι' αὐτό. Κάθε βράδυ τρεῖς - τέσσερες ὑπάλληλοι τοῦ περιεργοτάτου αὐτοῦ ἀναρρωτηρίου τρέχουν εἰς ἀναζήτησιν φτωχῶν, οἱ ὁποῖοι εἶνε διατεθειμένοι νὰ παραχωρήσουν, ἀντὶ ἀδρᾶς ἀμοιβῆς, γιὰ μιὰ νύχτα, τὸ αἷμά τους γιὰ νὰ συμποσιάσουν νὰ νοσηλευόμενα ζωῦφια !...

Οἱ δεχόμενοι νὰ διανυκτερεύσουν στὸ νοσοκομεῖο αὐτὸ δένονται χειροπόδαρα ἀπάνου σ' ἕνα κρεββάτι, ὥστε νὰ μὴν ὑπάρχῃ κίνδυνος νὰ κακοποιήσουν ἢ νὰ ἐνοχλήσουν τὰ ζωῦφια κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς πανδαισίας των.

Ἔτσι, ἀφοῦ τοὺς δέσουν, ἐξαπολύουν ἀνανεύον τους σμῆνη κορέων, ψύλλων καὶ ψειρῶν. Τὰ αἱμοδιψῆ ζωῦφια τὸ στρώνουν ἀμέσως στὸ τσιμποῦσι καὶ ἀφανίζουν κυριολεκτικῶς τὸν... ἐνοικιασθέντα διὰ τὴν βοσκήν των ἐπαίτην !

Τὸ τί τραβᾶει ὁ κακότυχος αὐτὸς τὸ καταλαβαίνετε φυσικά. Δὲν μπορεῖ οὔτε νὰ ξυστῆ, ἔτσι ποὺ εἶνε δεμένος, οὔτε καὶ νὰ κλείσῃ μάτι !...

Καὶ μόνον τὸ πρωὶ τὸν λύνουν, τὸν πληρώνουν καὶ τὸν ἀφήνουν νὰ πάῃ στὴν αὐχὴ τοῦ Θεοῦ, ἀφοῦ τοῦ ἀφαιρέσουν προσεκτικὰ ἀπὸ πάνω του κάθε ζωῦφιον !...Μὴ χειρότερα δηλαδή !...

ΜΙΑ ΠΕΡΙΕΡΓΗ ΠΗΓΗ

Σὲ κάποιο ἀπὸ τὰς Φιλιππίνας νήσους, τὴ Μανίλλη, ὑπαρχει μιὰ πηγὴ νεροῦ τόσο θερμοῦ ποὺ ἂν ρίξετε μέσα μιὰ ὄρνιθα, ὄχι μονάχα μαδοῦνε τὰ πούπουλά της, ἀλλὰ καὶ ἡ σάρκες της ἀκόμα, σὲ δύο λεπτά, ἀποχωρίζονται ἀπὸ τὰ κόκκαλα. Ἀπὸ τὴν πηγὴ αὐτὴ σχηματίζεται ἕνα μικρὸ ρυάκι, ποὺ ὅσο προχωρεῖ ψυχραίνεται σὲ σημεῖο ποὺ σὲ ἀπόστασι χιλίων μέτρων πιὸ κάτου, τὸ νερὸ γίνεται πόσιμο καὶ εἶνε δροσερὸ καὶ διαυγέστατο.